

OPENBARING 1 : 5 EN 6

Tekst: En van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed. En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.

THEMA: DE TIJD IS NABIJ

ZEGEN EN LOF

We zijn verleden week gekomen aan het deel uit het vijfde vers, waar wij lezen: De Eerstgeborene uit de doden.

U zult merken - als de Heere ons het leven spaart - dat wij in het vervolg wel eens een langer deel van dit Boek hopen te overdenken. Maar deze keer had ik geen vrijmoedigheid om het laatste deel - het tweede gedeelte van het vijfde vers en het zesde vers - te laten rusten.

Eer God ons de oordelen toont die over de aarde zullen gaan, - eer wij de slagregen horen vallen, en de winden horen waaien tegen het huis van deze wereld - is het zo groot om bij het begin te mogen horen van die zegen en lof, die Hij heeft toegezegd en aangezegd aan Zijn ellendigen. Als is het dan dat in dit Boek openbaar komt dat velen schipbreuk hebben geleden in het geloof, dat velen anders hebben gewandeld, - niet in de inzettingen van God en de apostolische verkondiging - dat nochtans die zegen van de Almachtige vast besloten is over het huis van Israël, Zijn geestelijk Israël.

Daarom zullen allen die dit aangaat het ter harte nemen, ook als zij straks de ernstige bedreiging van de Heere horen. Dat Hij deze aarde zal slaan, en het licht van de kandelaar wegnemen. Of de kandelaar wegnemen, zodat de gemeente er niet meer is. Opdat in dat alles, nochtans een levende troost overblijft voor Zijn Sion.

Het is de moeite waard om dat te beklemtonen. Er zijn veel boetpredikers die spreken

OPENBARING 1 : 5 EN 6

over de 'laaghangende oordelen', maar waar zo weinig in tot openbaring komt van de onveranderlijke vastheid van het Woord en de belofte van God over Zijn Efraïm. Want Hij heeft gezegd: "Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid".

Als het oordeel van God zal beginnen bij het Huis van God, dan zal dat óók betekenen dat de Heere alle huichelaars en hypocrieten daaruit zal wegnemen, maar Zijn erfenis zal Hij beveiligen in alle nood en dood. Het is immers de troost van het welbehagen van God, dat Hij gezegd heeft: "Om Mijnentwil, om Mijnentwil zal Ik het doen". Anders - als wij vanuit het besef van de droevige tijd zouden leven, dat alles er zo ellendig bijstaat - is de kans heel groot dat wij nog niet zaligmakend uit het verbroken verbond der werken zijn uitgehaald, bij aan- of voortgang. Dan is het vaak een typerend verschijnsel, dat al deze dienaren van Mozes bijzonder spraakzaam zijn - en bijzonder begaafd worden - als het gaat over de oordelen van God. Maar als je in een persoonlijke gesprek vraagt naar de enige troost in leven en sterven, houdt de spraakzaamheid meestal heel snel op. Dan drogen ook de tranen vaak snel op.

Waarom? Omdat men persoonlijk niet weet van dat onuitsprekelijke geheim. Dat God dat volk voor Zijn rekening heeft genomen, met alles. Al kastijdt en bezoekt Hij ze met de bittere roe' en tegenhêen, het verbond dat Hij met Zijn Gezalfde - met Christus - heeft opgericht weet van geen wijken of wankelen. En omdat dät van geen wijken weet, wijkt Hij nooit van Zijn kerk.

Dat is altijd vol troost. Velen menen dat ze geroepen zijn om het tegendeel te beweren. Maar je kunt geen profeet vinden in het Woord van God die het oordeel predikt zònder de eeuwige trouw en vastheid van Gods eeuwig trouwverbond.

De Heere zei tegen Jeremia: "Al stonden Mozes en Elia, en Daniël - op een andere plaats in de Schrift, Job - voor Mijn aangezicht, Ik zal Mij niet laten verbidden". Nòch Mozes, nòch Job, nòch Daniël konden daarin tussen treden. Maar Hij heeft Zich laten verbidden door Zijn eniggeboren Zoon. Om die enige Voorspraak zegt Hij: "Ziet, de dagen komen dat Ik een nieuw verbond zal oprichten".

In tijden van ontzetting en verwarring moet Jeremia een stuk land kopen. Hij moet een koopcontract op laten maken, terwijl iedereen spotte en lachte. En Jeremia zelf had aangezegd: "Wat Ik geplant heb ruk Ik uit, wat Ik gebouwd heb breek Ik af, dit ganse land zal weggevoerd worden". Nochtans moet hij van de Heere in dät land een stuk land kopen, betalen, en de koopbrief bewaren.

Dan zie je door alles heen, God voert Zijn raad uit. Door welke wegen het ook gaat, hoe schandelijk het volk ook handelde en wandelde, - waarvan niets goeds is te zeggen - Hij gaat toch door. Zodat tenslotte niemand zal blijken achtergebleven te zijn. Jezus Christus zal zeggen: "Zie Vader, hier Ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt".

Daarom is het zo groot, voordat de Heere ons gaat ontsluiten wat er geschieden zal, - hoe het is, was en wat er geschieden zal, hoe het is in de gemeenten - Johannes verwaardigd wordt om uit te spreken de zegen van de drieënige God aan de geadresseerden. Dat Hij daarin op de voorgrond stelt: Dit is uw hoop, uw leven, uw vastigheid, daarbuiten zinkt u. En zo zal tot de laatste dag blijven. En hoewel Zijn oordelen - in dit Boek geschreven - niet veranderd zullen worden, tòch zullen nochtans

OPENBARING 1 : 5 EN 6

alle kinderen van de Heere zich aan dit fundament mogen vasthouden. Daarop zal gepland worden de zegen van deze drieënige God, Die bij Zichzelf gezworen heeft.

Wij zijn gebleven bij het woord: Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden. Wij hebben gehoord hoe Hij de weg gebaad heeft uit de dood naar het leven. Hoe Hij alles heeft doorgeworsteld en de steen heeft afgewenteld.

Dan gaat Johannes verder door de Heilige Geest, om te schrijven: "En de Overste van de koningen der aarde". Dat heeft de gemeente zo nodig. Velen, ook kerkelijke mensen, leven en doen net alsof de wereld in handen is van de mens. Alsof het afhangt van de dwaze inval van een machthebber van deze eeuw, dat hij op een knop kan drukken en de wereld zal vergaan. Anderen maken een sterke scheiding tussen de wereld en hun eigen persoonlijk leven. Zij doen net alsof zij het éne van God krijgen en het andere van de duivel. Ze hebben er zo weinig oog voor dat alle koninkrijken geworden zijn van onze God en Zijn Christus.

Als wij dat mogen zien, wordt de blik iets breder. Dan lopen wij niet vast in al die persoonlijke dingen van ons eigen inzicht. Dan worden de lijnen veel groter en zien wij: Door U regeren de koningen, en stellen de vorsten gerechtigheid. Wij kunnen wel schelden en klagen over een regering, maar Paulus zegt van een nog veel slechtere regering: "Er is geen macht dan van God. Geef dan schatting die gij schatting schuldig zijt". Zo hebben zij daarin de macht van God erkend, hoever alles ook was weggezonden in ongeloof, bijgeloof en ongerechtigheid.

Nu heeft de apostel die ongerechtigheid niet goed gepraat, maar wát er nog tot openbaring kwam in het dragen van het zwaard, heeft hij teruggeleid tot God Zelf, Die de macht gegeven heeft. Daarom is het zo groot om daarin onderwezen te worden en daaruit te leren. Want in de praktijk van ons eigen leven komt uit, dat wij vaak in omstandigheden verkeren, dat wij er geen rekening mee houden dat Gød regeert. Daar moet je maar op letten!

Wij kunnen natuurlijk zeggen: "God de Heere regeert". En dan bedoel ik niet allerlei van die kleine dingetjes. De één heeft hier bezwaar tegen, de ander dáár. Nee, ik bedoel gewoon de gang in uw gezinsleven, in uw persoonlijke moeilijkheden, en noem maar op. Ter illustratie: Dat is zoals ik u weleens vertelde - uit het verleden - van die man die op gezelschap zat. Er zaten veel kinderen van de Heere, en die spraken over het 'vertrouwen'. Hij was er voor het eerst en hij zei niets. Maar tenslotte zeiden ze: "Mijnheer, vertelt u ook eens iets uit uw leven. Hebt u ook vertrouwen? "

Hij zegt: "Nee, dat heb ik niet".

"Maar u bent hier toch binnen gekomen om de gemeenschap te zoeken?"

Hij zegt: "Ik wil er wel iets van vertellen. Ik heb een zenuwzinking gehad, ik ben zo vreselijk zenuwachtig.

- Hij lachte een beetje raar, zijn mond trok wat scheef weg. Hij vertelde er niet bij dat hij dat had gekregen nadat hij onder het Woord verkeerd had, in de wereld was gaan leven. Dat God hem krachtig terugbracht door als een donderslag in zijn ziel te werpen: Het is onmogelijk dat degenen die eens verlicht zijn geweest, en het goede Woord van God gesmaakt hebben, en afvallig zijn geworden, weer vernieuwd worden tot bekering. Daar had hij die zenuwtik van overgehouden. Toen was hij gelijk ook al zijn godsdienst kwijt, het was een heel gewone man. Meestal had hij een grijs pak

OPENBARING 1 : 5 EN 6

aan. De ene week was het wat lichter van kleur dan de andere week. Daarbij kwam dat hij nog een snorretje had ook, dat paste daar helemaal niet. De mensen zeiden: "Hij is vast niet in de hel geweest, want dan was die snor er wel afgebrand". -

Ik kan niet slapen, en dan moet ik van de dokter iedere avond voor ik ga slapen een wandeling maken. En dat doe ik natuurlijk. De hele dag op het kantoor, een beetje frisse lucht, het helpt vaak wel. Als dat niet lukt was ik me helemaal met koud water, en dat helpt ook wel eens, maar niet altijd. En als dat niet helpt heb ik een kokertje pillen, daar neem ik er één van. Dat zijn hele goede pillen, die helpen doorgaans wel. De dokter weet heus wel wat hij voorschrijft. Als ik zo'n pil neem slaap ik meestal wel in. Maar dan gebeurt het wel eens dat één pil nog niet helpt - het mag niet - en dan neem ik er nog één. En dan gebeurt het - dat is maar heel zeldzaam vrienden - dat ik op twee pillen nog niet slaap. En dan is het me wel eens gebeurd dat ik zei: "Lieve Vader, ik moet morgen weer vroeg op om te werken. Mag ik alstublieft nog een poosje slapen?" En dan deed Vader het nog ook!"

De mensen waren overstuurd van zo'n man. Zo weinig vertrouwen, verschrikkelijk. Een pilletje, een badje, een eindje wandelen.....

Nu, dat is nu eigenlijk het beeld van ons mensen. Dan moeten we niet zo vreemd doen van: "Wij moeten vertrouwen", en: "Als we dit nu eens niet doen en dat nu eens niet doen, dan komt het meer op het vertrouwen aan". Geliefden, wij hebben geen vertrouwen. Dat hebben wij absoluut niet! Dat is er niet. Of we nu rijk zijn of arm, dood gaan van de honger of zwelgen in de rijkdom, wij hebben geen vertrouwen. En als wij wat krijgen dan is het helemaal geen vraagteken, we stellen ons vertrouwen op onze goederen.

Daarom heeft de Heere Jezus ook gezegd: "Kinderen hoe zwaar is het, dat degenen die op het goed hun betrouwen stellen, in het Koninkrijk Gods zullen ingaan". Toen voelden de discipelen zich ook al niet zo goed meer. Ze zeiden: "Heere, als de zaak nu zo staat, wie kan dan zalig worden?"

"Wat onmogelijk is bij mensen, is mogelijk bij Mij!"

Daarom is het zo nodig om daarin geoefend te worden. Dat we niet net doen alsof wij zoveel anders zijn dan de mensen die de krant bestuderen, en zo overstuurd zijn ze als dit en dat lezen. Want wij openbaren in ons leven dat wij het vertrouwen definitief kwijt geraakt zijn. Dat woont niet meer bij ons. Dat wij dat waarachtig leren bekennen en belijden: "Heere, ik ben een vals mens, de verzekerdheden van deze goddeloze zijn vele. Ik zoek overal een uitweg, maar U kan ik niet vinden". Ik zit me suf te denken: Hoe zal ik dit doen, hoe zal ik dat doen?"

Wilt u nog meer horen? Niet tot onze eer, maar tot onze schande en tot heerlijkheid van Gods genade. Ik zit wel eens anderhalf uur in de Bijbel te kijken, en dat er in mij hart opeens gevraagd wordt: "Heb je nu de Heere al op je knieën gevraagd of Hij je Zijn Woord wil leren en bekend maken?" Dan zeg ik: "Nee Heere, dat heb ik nog niet eens gedaan". Dan zeg je, moet een mens daar eerst radeloos voor worden? Moet hij bijna geen raad meer weten en géén raad meer weten, voor hij komt tot de werkelijkheid: "Wil mij Uwe Naam ter eer, alles vergeven Heere. Heere neemt U een gestalte in mij. Geef mij een oog op die gezegende Persoon van de Middelaar, dat vertrouwen aller einde der aarde". Dan gaat het weer. Dan maakt de Heere het goed.

We moeten niet een soort ingebeelde stand ophouden. Want dan moet je je hele

OPENBARING 1 : 5 EN 6

leven krom liggen, jezelf in duizend bochten wringen, en ach, Adam heeft het niet.

Nu moeten al die ellendigen en de gemeenten - die straks de wolken over de aarde zien komen, de afgrond van de hel open zien en al die duivelen naar boven zien kruipen om de aarde te teisteren, die ook de hemelen open zullen zien en het 'wee' horen uitroepen, de engelen met hun fiolen met daarin alle plagen - bij het begin horen: Hij is de Overste van alle koningen der aarde.

U zult zeggen: "Als de zaak nu zo staat met een mens, als wij dan toch.....?" Nee, dat is wèl belangrijk, maar wij geloven niet wat ik u zeg. Dat kan mijn vlees en bloed niet aanvaarden, dat ik zo'n schavuit ben voor God. Dat ik helemaal geen vertrouwen heb op Hem, en geen fiducia in Zijn weg. Daar wil ik niet aan. Want zodra ik daar aan mag, mag buigen voor God en zeggen: "Heere, zo iemand ben ik nu", dan leer je pas de troost van wat hier geschreven staat: En de Overste van alle koningen der aarde. Dan blijft het toch waar, al zijn wij nog zulke afwijkers. Dan zegt de zondaar toch: "Heere ik geloof dat U de Overste bent van alle koningen der aarde".

Dat hebben we juist zo hard nodig - als we zien dat de koningen, volken en machten, de boosheden in de lucht, alles wat erop uit is om de kerk de vernietigen en om te brengen, zich opmaken als een nevel over deze aarde, over een gemeente of gezin, of over jezelf - om te horen, en daaraan te denken: Hij is de Overste van alle koningen der aarde. Dan is het ook heel troostrijk. Dan hoeft je dat zelf niet te maken. Dan hoeft je niet te zeggen: "Het moet bij ons toch eigenlijk anders zijn".

Ja, het moet bij ons wel anders zijn, maar niet langs de weg zoals wij denken. Niet langs de weg van: De Heere heeft mij wat gegeven, ik heb een gulden gehad, en nu moet ik dit en dat, zus en zo, zó moet ik nu leven. Daar kom je bedrogen mee uit. Vandaar al die onrust, al die twijfel. Omdat een mens echt niet wil zijn wie hij is. Al zegt hij honderd keer op een dag: "Ik ben een zondaar", hij wil het niet zijn voor God. Maar zodra de Heilige Geest hem overtuigt, ook door gewone omstandigheden in het leven, - de kinderen op school soms met alles wat ze moeten doen en leren, of de grote mensen - dat Hij ons opeens laat ontdekken dat wij dwazen zijn die de inbeelding van ons hart, met een handjevol godsdienst, te boven gingen. En wij dachten dat wij trouw waren, we hadden het over principes en beginsels. En we zeiden: "Dit volk heeft andere zeden en gewoontes". Zó keken we naar een ander, naar onze buurman. Totdat de Heere het kaartenhuisje omver gooide en ons leerde dat we veel minder zijn dan de wereld. Veel naarder, veel akeliger. Die hebben hier of daarop nog vertrouwen, maar wij nergens.

Nu, in deze wegen leert die trouwe God dat de Heere Jezus Christus, die wij verachtten en beschimpten, de Overste is van alle koningen der aarde. Dit lijkt misschien wat ver weg, maar ik zal het wat dichterbij brengen. Hoe komt dat uit in ons leven?

Het kan uitkomen in je kinderen. Het is een beeld, omdat de meeste mensen die getrouwd zijn en wat ouder zijn, kinderen hebben, en die hebben daarmee te maken. Dan zie je dat allerlei koningen van deze wereld - onder de toelating van God - zich opmaken om rechtmatig bezit te nemen van onze kinderen. Ze willen Jan en Bert, Arie en Jaap, Marijke en Linda, allemaal hebben.

Nu ja, dan kan vader natuurlijk allerlei dingen doen. En dat is goed ook, hij mag daarin

OPENBARING 1 : 5 EN 6

alle middelen die de Heere hem veroorloofd aanwenden. Maar ja, als hij nu méér niet heeft, dan is het een pijnlijke zaak. Als hij het redt is het genade, maar als hij het niet redt dan zou hij tegen de muur oplopen van ellende. Dat kan evengoed hoor, maar ja. Je kunt zeggen: "Kind, je bent toch zus en zo". Ja, maar vertel de kinderen wie en wat ze geworden zijn. Vertel ze dat maar. Doe maar niet of je het zo vreemd vindt als ze weg willen, hier en daar heen. Dat je zegt: "Dat had ik niet gedacht". Zeg maar gewoon: "Dat weet je vader wel hoor. Je vader weet wel wie Adam is meisje". Probeer ze niet een boekje in handen te frommelen - die tegenwoordig aan de lopende band op de markt verschijnen, over 'bouwen' en 'de dag licht aan' en 'jeugd waarheen' - want daar schiet je niets mee op. Dat zijn boeken waarin iets gemist wordt. Daar wordt de totale verlorenheid van Adam in gemist, en de allesomvattende kracht van de Heere. Dus dan zeg je: "Dat weet je vader".

En als ze klein of jong zijn, en ze zijn nog thuis, dan kun je zeggen: "Dat wil je vader niet. Niet omdat je vader zo braaf is, dat hij je niet begrijpt, maar omdat je vader je niet over heeft voor dat verderf". Uit welke hoek kom je dan? Hieruit: "Denk erom jongen, er is een Overste van alle koningen der aarde, dat geloven je vader en moeder. En al die koningen die op jou een beroep doen en jou tot hun onderdaan willen hebben, zijn in Gods hand, zodat je niet goddelozer kan zijn dan dat God het hebben wil. Maar Hij zal je ter verantwoording roepen. Houdt er rekening mee dat je vader erop bedacht is dat er ernstige dingen kunnen gebeuren". Praat dan maar niet over dit en dat, dat is de werkelijkheid.

Kijk, dan geloof je in de Overste van alle koningen der aarde. Dan hoef je bij wijze niet alle geschut in stelling te brengen, alle accu's: "Ja maar jongen, hoe kun jij dat nu doen? Meisje, hoe krijg jij dat nu in je hoofd?" Nee, dat weten wij wel, laten we er maar geen doekjes om winden. Wie en wat wij geworden zijn wordt hoogstens door een klein beetje camouflage bedekt. De mens is een tegenstander.

Maar dan doe je een beroep, en breng je het ze dichterbij, dat er een grote Koning is die zó sterk is dat Hij vader - die net zo'n hart heeft als de kinderen - heeft tegengehouden en vastgehouden. Dan mag je erbij zeggen: "Wee je gebeente als je van het erf van die Koning onttrekt, als je je tegen die Koning verzet. Als je die Koning niet vreest, het zal je kwalijk gaan". Dan spreek je de waarheid zonder dat je hem in honderd leugens wikkelt, - leugens die langzaam gegroeid zijn - omdat ons altijd wijsgemaakt is dat wij iets bijzonders zijn of waren. Ons nooit verteld is dat God zo bijzonder is, dat Hij die helemaal niet bijzondere mensen - mannen en vrouwen, zonen en dochters - apart gezet heeft.

Vaak, wanneer in bepaalde kringen de zaak helemaal ontwikkeld wordt vanuit ons - vanuit de mens - worden er bittere vijanden van de vrije genade van God opgevoed, die je voor het oog van de wereld door een ringetje kunt halen. Hele nette bescheiden, en degelijke mensen, maar bitter vijandig tegen God en Zijn genade. Dat is erg!

Nu, het komt uit in het leven van alledag. Al is het dat ik mezelf veroordeel en zeg: "Heere, wat kan ik over de aarde lopen alsof er geen God is in de hemel die gezegd heeft: Ik zorg voor u. Dat ik U nog niet eens bedank als ik mijn centjes mag halen als ik oud geworden ben, en zelf niet meer kan werken. Vergeef het me Heere. Vriendelijk dank dat U het mij toch nog geven wilt, ondanks dat ik zo'n ellendige ben".

Voor de oorlog, als er vergadering was van één of andere politieke partij, dan werd er

OPENBARING 1 : 5 EN 6

tot slot het strijdlid gezongen: "Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht. Uw vrije gunst alleen", en 's avonds liepen de mensen aangeschoten door de stad. Dat is de werkelijkheid. Dat is de vrucht van al dat opgeschroefde gedoe. Nee, laten we asjeblijft ophouden met hoog van de toren te blazen, zo snel mogelijk, want het is allemaal even akelig en naar. Maar laat dat onze levensgang zijn: "Lieve Heere, U bent toch de Koning. Al hebt U van mij veel verdriet en tegenstand, toch zal ik U Naam belijden, dat U de Koning bent. Zo zal ik U leven, van harte willig en bereid. Ik zal Uw Naam prijzen, de Uwe alleen". Dan komt het juist in het donker en duister vaak uit, altijd uit, dat Hij de Koning is. De Overste van alle koningen der aarde.

Hij heeft alle macht. Dan hoeven wij niet bang te zijn voor een 'druk op de knop'. Daar hoeven wij niet radeloos van worden. Die arme ellendige zegt dan in zijn hart: "Heere ik word er bang van, maar U hebt gezegd: Ik ben de Overste van alle koningen der aarde. Als U het goedvindt, moet ik het ook goedvinden. Als U het niet goedvindt zal het niet gebeuren".

Dan gaat de apostel verder met een lofverheffing. Wij zouden spreken over 'zegen en lof'. Hij gaat een lofverheffing richten aan de tweede Persoon van het Goddelijk Wezen, hier al beschreven. Hij gaat Hem aanspreken in een lofzegging: "HEM", het kenmerkende van de hele theologie van het Woord. Kenmerkend ook voor het hele werk van de Heilige Geest in de harten: "Hem!" Kenmerkend ook voor de allerkleinste - om het zo uit te drukken, ik houd niet van die term - of allergrootste, meergevorderde of mindergevorderde in het geloof, het ligt op de bodem van hun hart: "Hem!" Ze wijzen daarin van zich af.

Ze hoeven niet te wijzen naar Jan, Piet of Klaas: "Ben je daar wel eens geweest? Daar moet je eens naartoe gaan". Ik weet het niet, misschien bedoelen de mensen het goed, maar ik kan het echt niet verwerken. Ik kan niet begrijpen dat je zo ver moet lopen - als ze de waarheid spreken - om bij een godzalige man of vrouw op bezoek te gaan. Als het recht ligt zeggen ze tegen je: "Wat kom je hier eigenlijk doen? Wat zoek je hier? Man, je moet niet bij mij zijn om over godsdienst te praten. Je moet niet bij mij zijn om te horen hoe je bekeerd moet worden. Je moet niet bij mij zijn om mijn weg te horen, dan ben je helemaal verkeerd. Ga maar gauw naar je vrouw of je man".

Nu, als het zo gaat geloof ik niet dat de mensen zo hard lopen. Dan moet je eens opletten in het leven, hoe dat dan vaak gaat. In ons midden is dat ook wel zo geweest, dat hoor je weleens. Het is een schandaal. Vader zit bij de 'prak', moeder is uit praten - of andersom - bij het volk. Het is een gruwel. Dan heb je nog weinig verstaan van dit woord: Hem!

Die mensen geven er zelf vaak de aanleiding toe, want ze leven als ze mensen om zich heen hebben. Ze kunnen haast niet alleen zijn, dan worden ze gek. Ze beschouwen het als een oordeel als er niemand komt. Als er drie dagen of drie weken niemand komt, zeggen ze: "Wat zou er liggen, wat zou er zijn". Daar moet een zondaar van zeggen: "Bah! Houdt toch op mensen". Als de Heere ons een keer bij elkaar brengt is het een groot wonder als we nog even mogen spreken over de geestelijke dingen, maar doe niet zo gek.

Het was verschrikkelijk grof gezegd van mijn grootvader: "Wees gewaarschuwd mensen, je wordt nergens harder door - en toen gebruikte hij een grof woord, dat wil ik

OPENBARING 1 : 5 EN 6

niet herhalen - dan door 'vrome' mensen en motregen. Kom er niet!" Want die dingen tierde welig in Rotterdam, en velen hebben het aanprezen. Maar de praktijk heeft bewezen dat het Adam niet is toevertrouwd, om werkelijk daarin je leven te vinden. Tenslotte liep het allemaal op ongerechtigheid uit. Vleselijkheid, eer van mensen, noem maar op. En als je daar iets van zegt op de preekstoel zegt men: "Een vijand van het volk, hij randt Gods volk aan". En men kiest gelijk het hazepad, men komt nooit meer terug. Waarom? Omdat men niet waarachtig begerig is - al zegt men het met de lippen - in het verborgene: "Och of nu al wat in mij is, Hèm prees". Ik ben veel begeriger om mijn snoepwaar aan een ander te laten zien, en hem er ook nog wat van te geven. En het liefst heb ik dat hij straks tegen Jan en Piet zegt: "Joh, daar moet je ook eens naartoe gaan, dan ga je niet voor niets. Daar kun je zijn".

Ik ben misschien een beetje nuchter opgevoed in die dingen, volgens sommigen te nuchter, maar ik vaar er wel bij en ik kan het u aanbevelen. Ga gewoon je weg, zoek deze dingen niet. Zie het ook niet als een oordeel dat dat niet zo veel meer bestaat, een erger oordeel is dat er nauwelijks twee samen kunnen wandelen. Dat gezelschapsleven - of wat men daarvoor hield - heb ik onderzocht voor zover mij mogelijk was. En de conclusie geef ik u eerlijk. Ik ben geweest in Christelijke Gereformeerde kringen, in Oud Gereformeerde kringen, in Gereformeerde Gemeente kringen en in Hervormde kringen. Bij de meesten heb ik gezwegen, bij de enkeling waar ik wel wat zei, vloog de zaak in één ogenblik in brand. Want als je tegen een ratelaarster zegt: "Houdt je mond nu eens even, laat die man eens wat zeggen", dan heb je het al gedaan. Zó weinig ontdekking.

Nu geliefden, als het zo is weten wij nog heel weinig van Hem af, heel weinig. Heel weinig weten wij dan af van de eenzaamheid en verborgenheid, en dan hebben we ook weinig gemeenschap met Hem. Want het is de praktijk van het leven, als de Heere werkelijk aanwezig is kun je beter alleen zijn. Maar als je daarmee komt gelooft niemand het. Men wordt er niet heet of koud van, of men zal eens zeggen wat dat nu precies geweest is. Er is echt niet die ontroering en innerlijke blijdschap van het hart, om dáár nu blij in te zijn. Dat moet je maar eens vragen aan mensen die daar ervaring mee hebben. En als de Heere dan echt Zijn genade verheerlijkt, dan hoef je er niet eens over te praten zelfs.

Misschien vloeit ik door, vergeef me dat. Maar zoek daarin toch de lijn van de bedoeling die ik u voor wil houden. De Heere bemint de poorten van Sion boven alle woningen van Jacob, dat blijft zo tot de laatste dag.

Het is erg ondeugend geweest van mij, maar ik ben wel eens zo moedeloos geweest dat ik zei: - ik was zo akelig van alle narigheid, van alle gesprekken op godsdienstig vlak, het moeizame, de teleurstellingen - "Als dat nu de vrucht is van de prediking van vrije genade, dan weet ik het niet meer. Ik zou willen dat ik nooit meer iemand hoefde te spreken dan alleen zondags. Nu ja, als het moet een paar keer in de week 's avonds. Dat je akelig was van 's mensen overlast, èn van je eigen afgestompte hart". Nu, reken daar maar niets voor!

Hem die ons heeft liefgehad, daar ligt de lijn heen van ieder zondaarsleven, daar gaat de begeerte naar uit. Daar ben je je ook bewust dat je Hem nooit naar waarde prijst. Als je Hem prijst zeg je nog: "Och, of nu al wat in mij is Hem prees". Dan voel je nog het gebrekkige. Dan voel je nog het korte van je adem en van alles. Daar strekt zich

OPENBARING 1 : 5 EN 6

alle lust en liefde heen: "Ai, neig mijn hart en vurig zielsverlangen naar U, en Uw getuigenis alleen".

Daar hoef je bij Adam - al is hij bekeerd - niet mee aan te komen. Dan kun je doorgaans beter over iets anders praten. Want of Adam nu tien of twintig keer bekeerd is, hij is en blijft een akelig schepsel. Ik zeg niet dat hij dan niet de gedachte heeft om verenigd met alle oprechten onderling, in hun vergadering en raad Hem plechtig eer te bewijzen, dat wèl, maar dan zou hij het liefst naar de kerk vluchten. Om te zingen van Zijn goedertierenheid die de hele dag duurt.

Alle lof, eer en aanbidding - dat is het wonderlijke van deze lofverheffing en zegenbede - loopt uit in de roem en prijs van de persoon van de Borg en Middelaar.

En dan stapelt Johannes de ene weldaad op de andere. Het wordt een berg, onoverzichtelijk groot: "Hem, Die ons heeft liefgehad".

Wie is dat? Dat is de Heere Jezus Christus, de tweede Persoon van het Goddelijk Wezen. "Hem, Die òns heeft liefgehad!" Er ligt iets in van triumpf en verwondering. Er ligt iets in uitgedrukt van: Ons zwarte, tegenstribbelende zondaren. Ons, die op die ene grote hoop en massa van alle mensen terecht gekomen waren. Want dat komen we allemaal, we komen allemaal op die hoop te liggen voor God. Ons, die het nooit gedacht, verdient, en het zichzelf nooit waardig gemaakt hebben. Ons, waartegen Hij sprak: "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren", waar ze het hartelijk mee eens zijn.

Let wel geliefden, in de godsdienst gaat het altijd over het grote, maar hier gaat het over het vernederde en het vernietigde. Over wat niets is. Over het neergesmetene, het akelige. Als de apostel zoiets zegt door de Heilige Geest, dan sluit hij daarbij alle ellendigen in. De één loopt nog kreupeler dan de ander. "Die ons heeft liefgehad". Om de harten en zinnen op te richten tot de enige Bronfontein van de zaligheid, de Heere Jezus Christus.

Er staat: Die ons heeft liefgehad. Maar ik moet u zeggen, de grondtekst geeft eigenlijk een iets andere lezing. Het is beter om te lezen: Hem, Die ons liefheeft. Niet hééft liefgehad, een eeuwigheid van te voren, maar: Hem, Die ons liefhééft! Die ons niet alleen van onze zonden gewassen heeft, verlost heeft door zijn offerande, - en ook niet alleen door de werking van de Heilige Geest, Die dat grote heil aan de harten toepaste - maar Hem, Die mij hédén liefheeft. Heden, terwijl ik moet zeggen: "Ik ben zwart".

Dàt is het treffende van dit woord. Dàt is de zaligheid van de kerk. Dat is die nooit te stuiten stroom - die niet alleen terug grijpt op de eeuwigheid van het welbehagen van de Vader - van liefde die óók direct, heden van de Zoon uitgaat.

"Die ons liefheeft". Het is groot dat de Vader van eeuwigheid heeft liefgehad in het werk van Zijn lieve Zoon, door de Heilige Geest. Maar is het minder groot dat de tweede Persoon van het Goddelijk Wezen liefheeft? Liefheeft als Petrus zichzelf vervloekt. Liefheeft als ze het spoor bijster zijn, als Simson zich op de borst slaat en zegt: "Met één ezelskinnebak, één hoop, twee hopen, drie hopen, dat heeft mijn hand gedaan!" Hij heeft Simson zo lief, dat Hij hem een smachtende dorst bezorgt waaraan hij moet sterven. Opdat hij zou bekennen: "Niet ik, maar Uw hand heeft dit grote werk

OPENBARING 1 : 5 EN 6

gedaan!"

Het kan er op lijken dat de Heere ons aan alle kanten juist slaat. Dat Hij zegt: "Het is niet geoorloofd het brood van de kinderen aan de hondjes te geven". Of: "Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis van Israël". Zo kan het zijn, zo kan het schijnen.

De apostel dringt erop aan geliefden. Dit is de troost in druk ons toegezegd, Hij heeft lief. En Hij heeft daarin die psalm volmondig voor Zijn rekening genomen: "Ik heb lief, de Heere hoort Mijn stem", toen Hij het Hallel zong in de paaszaal met Zijn discipelen. Die ons liefheeft, ook als wij die liefde niet voelen branden. Ook als wij begerig gemaakt worden om te zeggen: "Heere, wil bij vernieuwing die liefde uitstorten in mijn hart. Dat ik U mag zien, U mag prijzen in Uw heilig Woord, door Uw Geest". Hij heeft tóch lief. Dat verbreekt alleen het hart. Dat verbreekt alle tegenstand, als Hij in plaats van te doden zegt: "Ik heb u toch lief. De Vader heeft u liefgehad, maar Ik heb u ook lief. Ik heb u heden lief. Al zucht je in jezelf: Ik ellendig mens, Ik heb je lief. Al heb je je in de kloven van de steenrots verborgen, of ben je weggevlucht vanwege je melaatsheid en schandelijke plaag, Ik heb je toch lief".

Waarin heeft Christus nu liefgehad? Dat Zijn liefde zich onbegrijpelijk heeft uitgestrekt, en Zich heeft weggeschonken aan datgene wat verloren was. Zo lief, dat Hij ze in Zijn eigen bloed heeft gewassen. Hij had ze niet alleen lief toen Hij ze gewassen had, maar Hij had ze ook lief toen ze in het tolhuis zaten en riep: "Volg gij Mij!" Toen ze op de muren van Jericho woonden sprak Hij tot hun hart. Toen ze een afgodendienaar waren als alle anderen zei Hij: "Volg Mij. Ga uit uw land, uit uw maagschap, naar het land dat Ik u wijzen zal".

Die ons liefheeft. Dat gaat nu eeuwig door. De liefde van de Zoon, van de Zaligmaker, is zo sterk en groot dat niets bij machte is om die liefde te stuiten. Want de hele hel, alle slagen, alle bespottingen, konden die liefde niet uitwissen. Toen had Hij nóg lief, dacht Hij nog om Zijn moeder. Toen dacht Hij om vijanden die door God zullen worden terechtgebracht: "Vader, vergeef het hun, ze weten niet wat zij doen".

Dat is nooit te peilen. Ik denk wel eens: Heere, als wij dat nu in z'n volle breedte zouden mogen verstaan zouden we gek worden. Dan zouden we ons kleine verstand verliezen. Dan zouden we hier gaan springen en zingen, de straat op en zeggen en schreeuwen: "Hij heeft mij lief! Hij heeft mij nú lief! Hij houdt van mij zoals nog nooit iemand van mij gehouden heeft. Noch man, noch vrouw, noch kind, noch vader of moeder, zo houdt Hij van mij". Maar het is hier ten dele, als een spiegel in een duistere rede.

Hij heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen in Zijn bloed, ons verlost. Het wordt hier voorgesteld door de Statenvertalers als 'gewassen'. Afgewassen, bedekt, weggewist, uitgewist. Zo uitgewist dat er niets meer van te vinden is. De Vader ziet een volkomen werk, een volkomen gerechtigheid waarmee Zijn kinderen bekleed zijn. Die ons ook heeft liefgehad, zeggen de apostelen. "Ziet hoe grote liefde dat de Vader ons gegeven heeft, dat we Gods kinderen genaamd mogen worden". Zijn bloed reinigt van alle zonden. Het is sterker dan het beste en scherpste wat een mens aan zou kunnen wenden om zonden weg te wassen. Dat gaat nooit! Reken daar maar niet op. Maar Zijn bloed is zo sterk, dat geneest, reinigt van alle zonden.

OPENBARING 1 : 5 EN 6

En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode.

Als Johannes Hem heeft aangewezen, die dierbare Koning, dan mag hij ook ons weer aanwijzen. Dan zegt hij weer 'ons'. Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader.

Die ons gemaakt heeft, het werk van Zijn handen. "De Heere is God, Hij heeft ons gemaakt en niet wij". Hij heeft geschapen, Hij heeft daargesteld. Hij heeft niet wàt gemaakt, Hij heeft àlles gemaakt. Hij heeft gemaakt tot koningen. Je kunt ook vertalen: Hij heeft gemaakt tot een Koninkrijk. Dat geeft ook een goede zin. Want dan geeft het deze zin: Hij heeft ons, die van nature zwervers waren en geen vaderland hadden, geen thuis hadden, - die hoogstens opgejaagd werden door de overste van deze wereld, die regeert in de kinderen van de ongehoorzaamheid, Hij heeft ons ontdekt dat wij zulke ongelukken waren, en toen we dat ontdekten hadden we niets meer en hebben we gezegd: "Wat hebben wij nu nog, de wereld heeft nog wel een koning, wij hebben geen koningen meer, wij zijn buiten, wij zijn gedoemd te zinken - gemaakt tot een Koninkrijk.

Dat wil zeggen: Die ons gemaakt heeft tot onderdanen waarvan Hij Zelf de Koning wilde zijn. Waar Hij Zelf wil regeren, Zelf wil waken, waar Hij de wacht wil houden. Waar Hij alles voor Zijn rekening genomen heeft.

Gods Woord zegt: Wie zijn leven zal verliezen, die zal het vinden. En wie het zal zoeken te behouden in zijn eigen koninkrijk, die zal het verliezen. Om nu niets meer te hebben, dat het aan alle kanten lijkt dat we minder zijn dan de heidenen, die daar bijna als dieren over de aarde rennen voor een opperhoofd. Of dat we zeggen: - als we naar landen kijken waar geen koninklijk gezag meer is, en wij zien het voor onszelf ook zo - "De sprinkhanen hebben geen koning, evenwel verdelen zij zich in hopen, maar wie zijn wij?"

Dit zijn wormen die een Koning hebben. Hij heeft ze gemaakt tot een Koninkrijk. Om toch dat Koninkrijk wat eeuwig is, onvergankelijk, te mogen ontvangen als een maaksel van Zijn handen.

Gemaakt tot koningen, zo mag u ook lezen hoor. Dan wil het eigenlijk dit zeggen, wat de dichter zegt: Ik zal van de deugd der milde goedheid zingen,

van 't heilig recht der strenge rechtsgedingen.

Een psalmgezag, o hooggeduchte Heer,

Uw Naam ter eer.

Ik zal met vermaak naar 't kwaad niet overhellen,
geen goddeloos stuk mijzelf voor ogen stellen.

Eigenlijk doet de Koning dat, want het is Zijn wet. Het is Zijn bevel, Zijn tucht. Zijn hand die zegt: "Kind, dat gaat niet". Of: "Kind terug! Je gaat niet goed". Dat doet de Koning. Want als dat Koninkrijk die Koning niet had, dan was het nog een losbandige bende. Het is niet afhankelijk van het Koninkrijk, maar van de kracht en de majesteit van de Koning. Of Hij de capaciteiten en kracht heeft om Zijn wil te doen, wat een bevel is. Zodat Hij niet hoeft te zeggen: "Zoudt u alstublieft....." Nee, want Hij zegt: "Kom, keer weer gij afkerige kinderen", en ze keren om. Hij zegt: "Ik heb lust aan u, Ik doe u wandelen op Mijn spoor".

OPENBARING 1 : 5 EN 6

Is dat niet wat te gemakkelijk? Nu, dat is zo vreselijk moeilijk, want een mens kan het niet laten om te werken en te denken dat hij toch wel..... En dan krijg je het. Het is voor het verstand ook niet te vatten. Het is alleen te ervaren en te begeren: "Heere, wil meer en meer die grond mij onder de voeten geven".

Die ons gemaakt heeft tot een Koninkrijk, en priesters Gode en Zijn Vader. Dat betekent: Priesters God de Vader, of de Drieënige God. Maar hier in het bijzonder de Vader.

Priesters, wat wil dat zeggen? Offeren? Nee, in die zin niet. Wel offeren, maar dan van lof en dank, U plechtig toegezegd. Dàt is het koninklijk priesterdom, om eeuwig Hem alleen te leven, Hem alleen te prijzen, Hem alleen te verheerlijken.

Priesters voor de Vader. Om de Vader te prijzen in de gave van Zijn lieve Zoon. Om die Gave, dat Lam, voor de Vader op te heffen. Om te zeggen: "Vader, Gij hebt het alleen gedaan. Want wij hadden het Lam niet kunnen nemen, niet kunnen maken. We hadden er niets van terecht gebracht, maar U hebt Het gegeven uit Uw handen. U hebt Het daargesteld".

Christus heeft het eigendom van de Vader teruggebracht. Want zij waren tijdelijk door hun zonden het eigendom van de duivel, hoewel God Zijn eigendomsrecht bleef doen gelden. Want de Heere heeft Jacob vrijgekocht. Een eigendom koop je vrij. Iets wat niet je eigendom is koop je. Maar als het je eigendom is, dat koop je vrij. De Vader heeft Zijn Jacob vrijgekocht, want Hij had hem eeuwig lief.

Nu, de Zoon brengt ze terug als priesters, en zegt: "Vader, hebt U nog iets aan te merken op ze? Kijk eens naar hun priesterlijk gewaad, kijk eens naar de koninklijke hoed. Er is niets van hen te zeggen, ze zijn helemaal volmaakt". Johannes zegt: "Hem zeg ik - 'zeg ik' staat er niet bij, dat staat schuin gedrukt - zij de heerlijkheid". Dat wil zeggen, de glans en luister van Zijn mogendheid. Daar stemt de hele kerk mee in, omdat Hij gezegend heeft. Uit de zegen vloeit de lof van de Heere: "Elk hef met mij de lof des Heeren aan".

Hem zij de heerlijkheid. Dan zegt de kerk: "Voor ons is de heerlijkheid niet zo belangrijk Heere". De kerk meent het oprecht, in al haar kleinheid en geringheid, en zegt: "Al moet ik mijn leven lang in een zwarte jas blijven staan, met een beschuldigend geweten, ik zal er tevreden mee zijn Heere als ik U mag prijzen en verheerlijken". Al zou je nu nog zo akelig zijn, aangevochten aan alle kanten, dat is niet het voornaamste, maar dat je Hem mag prijzen en verheerlijken, Hem de heerlijkheid geven, want dat is zaligheid. Om opgenomen te worden tot Hem en Zijn lof en roem, in Zijn eeuwige kracht.

De heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid.

Het woord wil zeggen Rots, de nooit wijkende vastigheid. De kerk roept hier als het ware in deze lofverheffing de Koning toe: "Koning Jezus, U zij en is zo'n kracht, dat alles wat zich tegen U verzet zal moeten wijken. Welke vijand zich tegen U verzet, Uw hand zal overwinnen. U hebt de glorie".

De kerk zegt: "Koning, U hebt alle kracht, en die bidden wij U eeuwig toe. Om onderdanen te werven uit ons en onze kinderen. Om ons toe te brengen met een arm

OPENBARING 1 : 5 EN 6

met macht". Zo'n kracht - om als straks alles door elkaar heen geslingerd wordt, en de aarde waggelt als een dronkaard, en het hart van de mensen bezwijkt van angst - dat Zijn ellendigen zingen: "Laat vrij het schuimend zeenat bruisen, d' ontroerde wateren hevig ruisen".

Hem zij de kracht.

Ik heb geen kracht in die zin nodig. Je kunt het lang denken: Kracht om dit te zeggen, dat te doen, dat te laten, iemand bij z'n kraag te vatten om hem dit aan te zeggen om hem te bekeren en te leren. Hem zij de kracht. Want Zijn kracht is een eeuwige kracht. Hij staat als een rots midden in de dood en de zondewereld. Hij verhoogt uit de drek al Zijn ellendigen die Hij uitverkoren heeft.

Daarvan zegt Johannes: "Amen". Het is waar en zeker, het zal geen twijfel lijden. Hij heeft ons hier voorgehouden wat Da Costa zong:

"Aanbidt de Vader in het Woord,
Aanbidt de Zoon aan 't kruis doorboord,
Aanbidt de Geest uit Beiden.
Van Zijn gemeenschap, Zijn gena,
Zijn liefde en trouw, halleluja,
zal ons geen schepsel scheiden!"

AMEN